

Страх.

Страх - це наслідок емоційного стану. Мова йде про переживання, біологічно обґрунтованою необхідності зберігатися або як мінімум застерігатися, менш сильних індивідуумів одного виду. Ця властивість провокується механізмами аналогічними тим, що створюють стримування, що схиляють до самовладання й обмежують максимальне використання власної сили. Через стримування відбувається те, що інстинктивно, більш сильний суб'єкт утримується від знищення більш слабкого того самого виду, що у свою чергу визнає і приймає своє слабе положення щодо більш сильного і підкорюється, саме, через страх. Можна б сказати, що стримування і страх представляють диференціали між тим, що можна б зробити і тим, що робиться, між силою потенційною і силою вираженою.

Сприйняття.

Сприйняття страху може бути раціональним і інстинктивним, може мати характер ендогенний і екзогенний, суб'єктивний і об'єктивний. Воно раціонально і часто обґрунтовано, якщо відбувається свідомо, тобто завдяки значному досвідові або інтуїції існування лиха. Воно інстинктивно, якщо народжується з генетичної пам'яті, що глибоко засіла в підсвідомості: вірніше, коли є наслідком значного досвіду або інтуїції переданої родом. Таким чином, мова йде про страх успадкований від предків. В обох випадках шляхом припущення визначаються межі нашої сили, як приклад внутрішньої свідомості наших можливостей. Сприйняття буде ендогенного виду, коли народжується усередині нас, тим часом як екзогенного виду буде, коли виявляється іншими. Воно суб'єктивно, коли спонукує боятися через фізичну або нефізичну безпеку, і об'єктивно, коли виробляє острах за безпеку одного або багатьох.

Визнання.

Страх - це необхідність, матеріальна проблема і, як така, один раз сприйнята, повинна бути визнана. Не визнання як матеріальну проблему має на увазі його прийняття як неминучий факт і не має шляхи виходу. І навіть якщо факт індивідуальний, він являється функцією суспільного буття, тому що народжується з відношення з іншими, і, у теж час, функцією усього. Це одне з умов, випробуваних кожним суб'єктом усієї тієї сукупності, частину якої ми складаємо. Страх не є злом, не є дією. А, навпаки, видом реакції, нерозв'язним без використання розуму. Основним наслідком не визнання страху в якості розв'язної матеріальної проблеми є розпач, якому супроводжує ілюзія і, поки є життя, неминуче розчарування. Розпач у не здатності протистояти йому, ілюзія перебування розради в комусь або чимось, хто його переміг би, розчарування через неефективність суб'єкта уповноваженого розв'язати його. Може також статися, що не визнання робить секундне задоволення тому, що сприйняття страху, як неминучого факту, доставляє певну емоцію. Але задоволення відчувати, не є задоволення - бути. Утім, усі ми трохи мазохісти й тремтіння від страху є досвідом, таким же як і будь-який інший. Усе-таки, необхідно прийняти сприйняття страху як проблему матеріальну і, отже, визнати його існування тому, що факт відповідає очевидному, котрий доводиться із пафосом, що ми випробуємо щораз , коли почуваємо страх усередині себе. І це пафос що заважає, неплодотворний стан для нас і для інших.

Пріоритет.

Пріоритет, тобто ступінь переваги, що може бути встановлена проблемі, відповідає якості і величині об'єкта - фактові або інтуїції - який її викликає в середовищі - нечуттєвій,

поглинаючій або ізолюючій - у якій має місце, а також у розгляді самих себе у відносинах до усього. Наскільки об'єкт, тобто випробуване або що припускає дію зла, вважається більш значним якісно і кількісно, наскільки середовище більш поглинаюча або ізолююча в зв'язку з тим, що маса більш чутлива або тому, що ізолює індивідуума, наскільки ми відчуваємо себе більш відірваними від усього, наскільки проблема являється більш першочерговою. Навіть тут розглядається вибір між інстинктивним пріоритетом і пріоритетом логічним або розумним. Більше використання розуму і здібності судження про ступінь пріоритету істинно і реально, у той час як більше слідування інстинктові є більш помилковим. Звичайно, як і всі судження про пріоритет, також і це, щодо страху, перебуває в залежності, тобто у взаємовідношення з іншими проблемами. Цей контекст взаємозв'язку, утім, тим більше виразний і визначальний, чим більше ґрунтується на об'єктивності і розумі.

Походження.

Від якого ж феномена бере початок процес страху? Від якого початкового стану? Усерівно що запитати: відкіля береться острах зла? Тільки з якого-небудь досвіду і, тому, можливого повного або часткового знищення самих себе або інших? Або ж від чогось іншого? З пам'яті, що перебуває у своїх трьох генетичних рівнях, глибокого спогаду і спогаду недавнього, або може навіть з конкретної характеристики живої істоти, що розвився суб'єктивно, несучи із собою це обмеження? Ми можемо спробувати повернутися назад і випробувати, під ендегенним і екзогенним видом, об'єкт що впливає, зло, вірніше від чого береться страх. Ми знайдемо фізичну і психічну смерть, хвороби, убогість, насильство, безпорадність, самотність, слабкість, неосвіченість, інстинкт придушення і, ще більш назад, необхідність вибору в еволюційних цілях, необхідність порушеної рівноваги. Нарешті ми знайдемо хитку рівновагу.

От походження страху, стан в якому розуміється не бути тим, ким міг би бути, недосконалість, незалежність бажана або перетерплювана відносно усього. З цього стану бере початок необхідність порушення рівноваги, зла, як необхідної події для досягнення нової рівноваги в стані більш еволюційному. Таку порушену рівновагу, потенційно врівноважене знову, є феноменом з якого починається страх. Можна буде вважати цю тезу тільки інтуїтивною і не доказовим, перед-тимчасовим і перед-просторовим, і можна буде сказати, що більш цікаво знати більш недавню причину, ту з якої розпалюється страх усередині кожного з нас. Результат не помінявся б. Зло, у якості розпалювального елемента, є присутнім завжди. Його рушійна сила виходить ще від однієї необхідності - розвитку - і ефект, насправді, такий же самий. При реакції на зло, ми одержуємо страх. Єдиною ознакою, що змінився щодо початкового стану являється те, що сьогодні ми перебуваємо в постійній порушеній рівновазі, у той час як споконвічно існувала нестабільна рівновага. Такі передбачувані джерела і розглянуте очевидне існування відносини між злом, як силу виробляючу порушену рівновагу, і добром, як силу прагнучою до відновлення рівноваги, ставлять страх між цими двома силами. Тоді, з цього погляду, страх стає перешкодою, або фільтром, стосовно максимальних проявів сил добра і зла, різновидом бівалентного гальма. Він нас оберігає від гіршого зла і перешкоджає нам зробити найкраще добро.

Причина.

Ми вже бачили, що подія, причина, те що визначає страх - це зло. Подія, що може бути активною і пасивною в тім сенсі, що може викладатися страхом терпіти і страхом робити зло. У першому випадку сила зла передбачається більш сильною у всім або в частині

усього, що зовні нас і проти нас, у той час як у другому, значно рідше, передбачається більш сильною в нас і проти усього або його частини. У будь-якому випадку, якщо страх є реакцією на дію зла, реакція добра повинна б послабити цей самий страх саме тому, що вираження більшого добра залишає сліди тільки в зіставленні з іншими діями зла, а не тих що переможені дією добра.

Ціль.

Для того, щоб перемогти страх необхідно встановити мету. Ціль народжує дію волі здійснювати діяльність, необхідні дії для того, щоб вийти зі стану прийняття приниження і безсилля. Кінцева мета полягає в тому, щоб виключити страх, але ця мета має на увазі нове звикання мозкової системи, що може походити лише від виправлення в біохімічній реакції нервових кліток, що його складають. І таке перезвикання має як припущення усунення зла, як сили порушеної рівноваги, що є вихідною причиною.

Рішення.

Можливість для подолання страху знаходиться у вивченні потенціалу сили. Кожний з нас здатний виконувати дії, від яких утримується через пристойність, через звичку або через банальність. Кожний з нас, фізично здоровий, може піднятися на Ейфелеву Вежу з невеликим парашутом захованим у сумці і стрибнути вниз, як може уколоти собі палець, щоб показати трохи витеклих крапель крові або утримувати подих секундами із зануреним у воду обличчям. І все-таки мало хто мав хоробрість стрибнути з парашутом з Ейфелевої Вежі, мало хто коле себе і не усі занурюються з головою у воду. Визнавати речі, що кожен з нас міг би робити, якби цього хотів, і зіставляти з тими, що робляться, означає визначити якість і кількість диференціала між неявною силою і явною, і розкрити саме свою потенційну силу.

Рішення проблеми страху слідує: повне знання своєї потенційної сили. І звідси виходить, що добро перемагає тому, що орієнтує потенційну силу у напрямку ефекту не нерозвитку. Були такі люди, хворі раком, що відкидали смерть доти, поки не відбувалася певна подія - народження онука, повернення полоненого з війни, виконання певної місії - або доти, поки вони не змогли зробити певні дії, яком присвячували життя. Інші люди зробили дії оцінювані як зверхграничні, щодо тих, котрі вважаються нормальними здібностями людини: історія нам нагадує, серед інших; Леоніда, Ораціо Кокліте, Крезі Хорсе, Сільвіо Пелліко і в недалекому минулому. Деякі наші партизани, чоловіки і жінки, що могли невеликим складом знищувати групи значно більш сильні, ніж вони. Одні діяли поодиночці, інші організованими групами. Одні використовували свою потенційну силу для боротьби, інші для того, щоб змінювати свідомість цілих народів, треті для того, щоб перевірити на самих собі свої теорії. Дійсно: щасливі ті народи, що не мали потребу в героях. Але в наш час населення - усього лише людство, що складається із шести мільярдів людей, що страждають і приймають ціни набагато перевищуючі отримані результати і, що гірше всього, без того, щоб ці витрати були б корисними всьому людству. І населення має ще необхідність у комусь, хто б продемонстрував відсутність страху, когось з ким можна зрівнятися і може також того, за ким плакати.

Наслідок.

Основним наслідком, що впливає з вирішення проблеми страху за допомогою ухвалення рішення заснованого на потенційній силі являється самопереконаність у непереможності добра. Це не означає, що ніхто не міг би зупинити суб'єкт, що знає свою потенційну силу,

а означає звичайно ж, що для зупинки його не повинно буде існувати зло. Хто знає, що пізнаючи зло як дію, що прагне до виробництва порушеної рівноваги, і особисту силу, як протидіючу здатність прагнучу до відновлення рівноваги, перебуває в нестримній умові потенційного подолання порушеної рівноваги і передбачає діяти істинно, красиво і справедливо в такому напрямку. У той же час буде визнана вимога нової порушеної рівноваги, у стані більш еволюційному відносно того, котрого мало страх. У такому випадку страх не зникає як феномен, а переборюється як стан. Це не являється більш фактом перешкоджаючим, а фактом рушійним. Те ж саме біохімічна умова, що вводить у страх, більше не має причини існування і поглинається біохімічною реакцією що забороняється, тією що виявляється у всіх живих індивідуумах, що знають можливість використання своєї потенційної сили і визначають необхідність її вираження.

Засоби.

Засобом найбільш ефективним, і який можна звично використовувати, для перемоги над страхом, і у певній точці для його знищення являється розум, тобто використання розумової здібності. За допомогою розуму ми можемо оцінити нашу потенційну силу, прийняти рішення коли і як її використовувати, цілком або частково, діяти або стримуватися, передбачати і протидіяти. Правда, не усе можливо передбачити, але більш можливо вміти реагувати на негативну непередбаченість і експлуатувати негативну непередбаченість, передбачивши, на скільки це можливо, на скільки вона передбачувана. Іноді, потім, передбачуване являється також встановленим і, у такому випадку, наслідки основного прогнозу прагнуть поглинути самі по собі непередбачуваність.

Стратегія.

Розум організовується у відношенні мети, яку бажається досягти. Метою являється подолання страху зла. У такому випадку, ми повинні уявити стратегію здатну представити марною саме зло, його силу. Природа використовує силу зла для того, щоб поставити в критичну ситуацію добро і схилити його до удосконалювання в часі. Сила зла робить стан порушеної рівноваги, а сила добра - стан відновленої рівноваги відповідно до слідуєчого зв'язку:

стан	ступень	
0		початковий ефект або стан нестабільної рівноваги причина або необхідність зміни стану дії або сила зла
1		ефект або стан порушеної рівноваги причина або необхідність стану дія або сила добра реакція або сила зла протидія або сила добра
2	1	ефект або стан відновленої рівноваги причина або необхідність дія або сила зла
3		ефект або стан порушеної рівноваги причина або необхідність зміни стану дія або сила добра реакція або сила зла протидія або сила добра
4	2	ефект або стан відновленої рівноваги

- 5 причина або необхідність порушеної рівноваги
 дія або сила зла
 ефект або стан порушеної рівноваги
 причина або необхідність зміни стану
 дія або сила добра
 реакція або сила зла
 протидія або сила добра
 остаточний ефект або стан стабільної рівноваги

Якщо ми припустимо, що кожному станові рівноваги, що відновився, відповідає просування по ступінях розвитку то дізнаємося, що здійснення такого просування потрібно два стани: порушену рівновагу і відновлену рівновагу. Якщо, для того, щоб викликати власну порушену рівновагу, добро робило силу самостійно, не була б сила зла більш необхідна. Для того, щоб це зробити необхідно, щоб сила добра діяла в направленні до стану відновленої рівноваги, а не до стану порушеної рівноваги. У такий спосіб добро стало би силою двовалентної дії, силою порушеної рівноваги і силою восстановленої рівноваги, і замість обов'язку діяти в напрямку до стану порушеної рівноваги, чекання реакції зла і контрреагування, перебувало б у дії щодо стану відновленої рівноваги й у реагуванні щодо статичної тенденції того стану, у напрямку якого діє. І ми мали б нову послідовність, у якій кожному станові відповідало б еволюційне просування.

Стани	ступень	
0		початковий ефект або стан нестабільної рівноваги причина або необхідність зміни стану дія або сила добра
1	1	ефект або стан більшої рівноваги причина або необхідність зміни стану дія або сила добра реакція або сила добра
2	2	ефект або стан більшої рівноваги причина або необхідність зміни стану дія або сила добра реакція або сила добра
3	3	наслідок або стан більшої рівноваги причина або необхідність зміни стану дія або сила добра реакція або сила добра
4	4	ефект або стан більшої рівноваги причина або необхідність більшої рівноваги дія або сила добра реакція або сила добра
5	5	ефект або стан більшої рівноваги причина або необхідність зміни стану дія або сила добра реакція або сила добра остаточний ефект або стан стабільної рівноваги

Практика.

Практика, застосовувана до нормального зв'язку дана процесом реакцій для поновлення відновленої рівноваги якогось стану, поміщеного в порушену рівновагу несприятливими силами. Відповідно до прийнятої стратегії нова практика виражається за допомогою процесу дій, здійснених тими ж силами, що зробили відновлену рівновагу, що виконують безліч дій і подальші реакції.

Перешкода.

Найбільшою перешкодою являється початковий момент. При наявності стану порушеної рівноваги, дії зроблені силами добра індукують реакцію з боку сил зла, проти яких необхідно контрреагувати. Але, якщо при досягненні стану найбільшої відновленої рівноваги сили добра зможуть поставити себе під сумнів, виробляючи дії прагнучі прозвести порушення рівноваги, і наступні інші дії (реакції), що прагнуть відновити відновлену рівновагу, перешкода зла буде переможено як зайве і безкорисне.

Перевірка.

Відповідний процес народжується, насамперед , перевіркою стану рівноваги зробленого дією добра. Стан відновленої рівноваги - це недосконалий стан, що піддається поліпшенню. Незмінність усвідомлення цього факту створює необхідність, вимогу поставити під сумнів досягнуті результати для того, щоб поліпшити їх стосовно кінцевої мети досконалості.

Висновки.

Страх народжується емоційним станом поміщеним у порушену рівновагу. Як здержувач він являється необхідністю.

Його сприйняття являється спонтанним або обумовленим відповідно до рівня почуттєвого досвіду й інтуїції. Він - проблема матеріальна і як така стає розв'язною.

Його рівень значимості відноситься до об'єкта який його збуджує, вірніше до того ж об'єкту, що провокує порушену рівновагу.

Походження - це усвідомлення стану в хиткій рівновазі, що може бути поставлене в порушену рівновагу.

Причина страху - це зло, тому що зло являється силою, що перетворить урівноважений стан у стан неуврівноважений.

Безпосередньою метою є відхід від безпорадності, а кінцевою метою є виключення події визиваючої страх, тобто зло.

Вирішенням проблеми страху являється свідомість потенційної сили, диференціал між силою вираженою і силою не вираженою.

Наслідком такого рішення являється глибока переконаність непереможності добра.

Інструментом вирішення являється розум.

Стратегія спрямована на зміну зв'язку, що бідує в злі, у зв'язок, у якому добро ставилось би під сумнів.

Відповідна практика - це застосування сили відновленої рівноваги для виробництва порушеної рівноваги.

Перешкода викликана реакціями при відшліфуванні зв'язку і зокрема початковими реакціями в зміні.

Для того, щоб було можливим, щоб самі сили робили рівновагу і порушену рівновагу, необхідна безперервна перевірка умов стану відновленої рівноваги.

Висновок судження. Зло, як приклад феномена, що схиляє до порушення рівноваги, існує і не являється вимислом. Це означає, що в кожному з моментів нашого життя ми можемо відчувати його ефекти на інших і на нас. Тікаючи, ізолюючись не відбудеться огороження від негативних фактів, навпроти, досить імовірно, уникаючи знову боротьби не протистоячи ситуації віч-на-віч, приєднуються умови уразливості і збільшаться, таким чином, їх ефекти. Думати, об'єктивно міркувати, створювати рішення, виробляти приклади і зв'язувати їх, підготувати інструменти - все це звичайно коштує дорого, але може бути, у підсумку, дешевше, ніж залишити все так як воно є.

Еволюція прагне до добра або, принаймні, прагне до посилення сили добра. Але в якій кількості часу, у якій кількості енергії буде бідувати природний зв'язок для того, щоб не мати більше необхідності в злі? Якою повинна буде бути ціна? Яка кількість людських істот повинна вмерти від голоду, убогості, війни, хвороби, самотності? І скільки дітей, скільки жінок, скільки старих повинні будуть оплачувати еволюцію засновану скоріше на інстинктах, ніж на здібності міркувати. Бути вільними у виборі означає вибирати знаючи і з огляду на ці факти, тому що вони відбулися, відбуваються і будуть відбуватися ще. Людство має потребу в дії любові, не стосовно самих себе, не стосовно батьків і друзів, а стосовно усіх. Нами було показано, що любити, значить дати більше того, ніж одержав для того, щоб одержати більше, ніж дається. Для кого-небудь жити, може бути, означає прийняти роль даючого для того, щоб не одержати нічого. В інтересах всіх інших.

Розглянемо нинішню ситуацію. Вузьке число осіб приймає рішення за всіх інших використовуючи їхній страх і недостатній самоконтроль. За допомогою науки і техніки могли б швидко вирішитись всі матеріальні проблеми шести мільярдів чоловік. Західні країни, маючи агро-харчовий потенціал здатний прокормити увесь світ, могли б прозвести засоби виробництва і передати знання достатні для того, щоб зробити економічно незалежними всі народи найбільш бідних країн. Але західні системи, ті які створили глобалізацію і спільний ринок, застосовують санкції до тих, хто виготовляє більш того, ніж є запит на заході. Могли б розв'язати проблему здоров'я на світовому рівні, зм'якшити демографічний надлишок, покінчити з неграмотністю, виготовляти без того, щоб руйнувати навколишнє середовище. Ми знаємо, що саме повинні б зробити і, у той же час підтримуємо протилежні процеси. І провина присуджується народам, суспільству людей: що не розуміють, не думають, не контролюють. І тоді питається, для чого служать держави. Або демократичні системи являються орієнтованими до катастроф ідеологіями, або ж системи, у яких живемо, являються псевдodemократичними, удаваними, поверхневими, усередині яких постійно ховаються всі тіж самі привілеї, усі тіж самі сили влади. Могло б бути вірним також те, що демократія не являється найкращою системою

правління, але звичайно, щоб зрозуміти це необхідно прийняти її істотно і, до глибини, найбільш правдивим способом.

Небагато людей узяли б на себе роль оплоту цивілізації і, у той час, вони не мають сміливості закликати народи до реальної участі у нових процесах, що представляються сьогодні можливими.

Ось де перебуває зло. У тому, хто розуміє речі, має вплив для зміни їх і залишає все як є, у переконанні, що змінити означає втратити особисті вигоди.

Поки можливо, необхідно змінювати цю ситуацію говорячи людям про речі як вони є, як можна повніше, і пропонуючи народам з відповідальністю брати участь. Якщо не заради любові до інших, вони приймуть, принаймні, заради любові стосовно самим до себе. І хто-небудь повинен погодитися ризикнути почати, щоб усі могли мати право боротися заради особистого щастя.